

ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Έρωτας
δοδοφόρος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΕΡΩΤΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Θάνος Κονδύλης

Ποιος είναι αυτός που δολοφονεί ιερόδουλες σε πορνεία, αφού κάνει έρωτα μαζί τους; Αυτό το ερώτημα βασανίζει τη Βενετία το ζεστό καλοκαίρι του 1424. Ο Ζαν λε Κερ, νεαρός αστυνόμος και υποψήφιος επιθεωρητής, αναλαμβάνει να βρει το δολοφόνο με εντολή της Ανωτάτης Αρχής Ασφαλείας διεξάγοντας έρευνες με τη βοήθεια του συναδέλφου του, αστυνόμου Βαρθολομαίου. Η υπόθεση σύντομα θα γίνει πολύ περίπλοκη, καθώς ο δολοφόνος προχωράει σε νέες δολοφονίες γυναικών. Τα ίχνη είναι ουσιαστικά ελάχιστα, ο Ζαν ανησυχεί, και κάποια στιγμή θα βρεθεί σε αδιέξοδο.

Την ίδια περίοδο θα γνωρίσει και θα ερωτευτεί μια νεαρή πανέμορφη Βενετσιάνα, τη Μαρκέλα, ιδιοκτήτρια υφαντουργείου. Ο έρωτάς τους είναι σφοδρός και συγκλονιστικός και σύντομα θα καταλάβουν ότι είναι πλασμένοι ο ένας για τον άλλο. Μαζί της θα περνάει κάποιες λίγες ώρες ξεγνοιασιάς, αν και ο δολοφόνος καιροφυλακτεί. Πράγματι, ο Ζαν θα συνεχίσει τις έρευνες και θα αντιληφθεί ότι πλέον ο δολοφόνος όχι μόνο παρακολουθεί και τον ίδιο αλλά του στέλνει και ειρωνικές επιστολές, πράγμα που θα τον εκνευρίσει περισσότερο. Όμως πιστεύει ότι κανένας φόνος δεν είναι τέλειος, και γι' αυτό με αμείωτο ενδιαφέρον συνεχίζει να ερευνά και να συλλέγει στοιχεία.

Τελικά δε θα περάσει πολύς καιρός και θα καταλήξει με κάθε βεβαιότητα στο δολοφόνο. Φτάνοντας στο δικαστήριο για να αποκαλύψει την ταυτότητα του ενόχου, θα βρεθεί μπροστά και στη μεγαλύτερη πρόκληση της ζωής του: να αποκαλύψει το δολοφόνο ή να τα παρατήσει όλα και να σπεύσει να σώσει την αγαπημένη του που έχει γίνει κι η ίδια στόχος του;

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έρωτας δολοφόνος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θάνος Κονδύλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χριστίνα Γιατζόγλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τιτσιάνο, *Η Αφροδίτη του Ουρμπίνο*, 1538,
Πινακοθήκη Ουφίτσι, Φλωρεντία
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Θάνος Κονδύλης, 2009

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

© Εικόνες εξωφύλλου: NOCILA LORUSSO/CORBIS/APEIRON PHOTOS

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2009, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-596-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

*Έρωτας
δοδοφόρος*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΘΑΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΗ

«Ασφάλεια ζωής», *Ανθολογία Διηγήματος – Α΄ Λογοτεχνικός Διαγωνισμός «Αντώνης Σαμαράκης»*,
Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα 2001

«Ένα ατέλειωτο λεπτό», *Ανθολογία Διηγήματος – Β΄ Λογοτεχνικός Διαγωνισμός «Αντώνης Σαμαράκης»*,
Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα 2004

Ρωμιός εγώ, Τούρκος εσύ,
Εκδόσεις Σύγχρονοι Ορίζοντες, Θεσσαλονίκη 2005

Ο πέμπτος ιππότης, Εκδόσεις Ψυχογιός, Αθήνα 2006

Έγκλημα στην αρχαία Ολυμπία,
Εκδόσεις Ψυχογιός, Αθήνα 2007

Τα μάτια του δράκοντα,
Εκδόσεις Ψυχογιός, Αθήνα 2008

1

Ο ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1482 είχε μπει για τα καλά, κι εκείνο το απόγευμα ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει πίσω από το βουνό Κάπρι, στη βόρεια Ιταλία, πάνω στο οποίο ήταν χτισμένη η γυναικεία μονή της Αγίας Άννας. Η μοναχή Λουτσία βρισκόταν ακόμη στο δωμάτιό της. Ήταν από ώρα καθισμένη στο γραφειάκι της, μπροστά σε ένα μάτσο χαρτιά, και διάβαζε προσηλωμένη.

Κάποια στιγμή αναστέναξε, ένιωσε να πλακώνεται το στήθος της και πήγε προς το κοντινό παράθυρο. Κοίταξε πέρα μακριά: το βουνό έχασκε κάτω από τη μονή. Στους πρόποδες του είδε τη μεγάλη λίμνη του Κόμο που γυάλιζε σαν καθρέφτης κάτω από τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου. Μισόκλεισε για λίγο τα μάτια της και κάπου εκεί ξεχώρισε –με δυσκολία είναι αλήθεια– τις κόκκινες στέγες του μικρού χωριού Καπριόλο.

Ο νους της ξεστράτισε στα στενά δρομάκια του χωριού και πολύ σύντομα έφτασε στο μέρος που κατοικούσε και εργαζόταν εκείνος – στο φούρνο των Πετροουτσίνων. Σκεφτόταν τον Ροβέρτο, που τον είχε συναντήσει κι είχαν μιλήσει πριν από λίγο καιρό, και ταυτόχρονα ανησυχούσε.

Θυμόταν τα λόγια που αντάλλαξαν, όταν πριν από ένα μήνα, τον Μάιο, είχε πάει στο φούρνο με μιαν άλλη καλόγρια, για να αγοράσουν προμήθειες. Η Λουτσία είχε καταφέρει να βρεθεί

μόνη δίπλα στον Ροβέρτο, έξω από το μαγαζί, καθώς εκείνος φόρτωνε το κάρο τους. Τον κοίταξε και από τότε η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά γι' αυτόν. Ακόμα και τώρα θυμόταν ένα προς ένα τα λόγια που αντάλλαξαν:

«Σε παρακαλώ, αδελφή Λουτσία, μη με παρεξηγήσεις για ό,τι θα ακούσεις, αλλά... δεν έχουμε πολλή ώρα».

«Μα τι ακριβώς συμβαίνει, Ροβέρτο; Με τρομάζεις».

«Δεν πάει πολύς καιρός που σε γνώρισα, κι από τότε... Ξέρω ότι εγώ, ο ταπεινός γιος του φούρναρη, δε θα έπρεπε ούτε το βλέμμα μου να σηκώσω πάνω σου, πόσο μάλλον να σου μιλήσω... Αλλά από την πρώτη στιγμή που σε είδα... δεν μπορώ να σε ξεχάσω».

«Πώς έτσι;»

«Σε παρακαλώ, Λουτσία, μην κάνεις τα πράγματα πιο δύσκολα. Ξέρω ότι είναι μεγάλη αμαρτία να μιλάω έτσι σε μια μοναχή... Αλλά απ' όταν ήμουν μικρός, μου έλεγαν ότι είναι ακόμα μεγαλύτερη αμαρτία να λέω ψέματα».

«Συγχώρα με, μα... ακόμη δεν έχω καταλάβει τι θες να μου πεις».

«Μάρτυς μου ο Θεός, τα αισθήματά μου για σένα είναι αληθινά».

«Δεν έχω αντίρρηση, αλλά στάσου... Σαν κάτι να ακούω. Μάλλον τελειώσανε μέσα. Συγγνώμη, αλλά δεν μπορώ να μείνω περισσότερο. Ίσως ξανασυναντηθούμε μιαν άλλη φορά... αν έρθεις στη μονή...»

«Μια στιγμή, μη φεύγεις!»

«Μα τι κάνεις, Ροβέρτο; Είμαστε στη μέση του δρόμου... Αν μας δουν, καλέ μου, τι θα πει ο κόσμος... Δεν καταλαβαίνεις ότι η θέση μας είναι δύσκολη; Εγώ είμαι καλόγρια κι εσύ... τέλος πάντων τι νομίζεις ότι θα μπορούσε να συμβεί ανάμεσά μας;»

«Κι όμως, αν το ήθελες...»

«Εννοείς εσύ κι εγώ...»

«Προς το παρόν... ορίστε, σου δίνω αυτά τα γραμμата, γλυκιά μου... Πάρ' τα, σε ικετεύω...»

Η Λουτσία έστριψε τα μάτια της. Στηρίχτηκε στο παραθύρι της και αναστέναξε βαθιά. «Κι όμως, τα πήρες και τα έκρυψες στο ράσο σου», μουρμούρισε και χαμογέλασε. «Κι εδώ και κάμποση ώρα τα διαβάζεις ξανά και ξανά. Αχ, Θεέ μου... Δεν το αρνούμαι πλέον. Ήθελα τόσο πολύ να μάθω για σένα, αγάπη μου. Δεν είναι παρά λίγοι μήνες από τότε που σε πρωτοείδα, αλλά από την πρώτη στιγμή ένιωσα για σένα κάτι... πολύ δυνατό».

Ξάφνου ένα πουλί πέρασε από κει κοντά. Έκανε μια βόλτα κοντά στο παραθύρι της, βγάζοντας μιαν άναρθρη κραυγή σαν χαιρετισμό, και απομακρύνθηκε. Η νεαρή καλόγρια το παρακαλούθησε μέχρι που εξαφανίστηκε στον ορίζοντα. Το βλέμμα της στράφηκε προς τη μεγάλη λίμνη, ενώ η σκέψη της επέστρεψε στον αγαπημένο της Ροβέρτο.

Δεν ήταν τόσο η ομορφιά του, και σίγουρα όχι τα πλούτη ή η μόρφωσή του που την είχαν συγκινήσει. Άλλωστε ο Ροβέρτος δεν ήταν παρά ο γιος ενός ταπεινού φούρναρη που κατά καιρούς εφοδίαζε τη μονή με διάφορα προϊόντα. Όμως της άρεσε ως άντρας και ως άνθρωπος... τουλάχιστον από το λίγο που τον ήξερε.

Επιπλέον, αυτό που η Λουτσία είχε καταλάβει, ζώντας όλο αυτό το διάστημα στο μοναστήρι της Αγίας Άννας, ήταν ότι η τύχη της ήταν προδιαγεγραμμένη για τα επόμενα σαράντα ή πενήντα χρόνια, αν βέβαια ζούσε τόσο. Άλλωστε δεν ήταν μυστικό. Γύρω της είχε πολλές ηλικιωμένες καλόγριες που στη ζωή τους δε γνώρισαν σχεδόν τίποτε άλλο από τους τέσσερις τοίχους του μοναστηριού.

«Αλλά εγώ δεν πρόκειται να μείνω με σταυρωμένα τα χέρια!» είπε και χτύπησε με δύναμη το χέρι της στο περβάζι. «Προτιμώ να γεράσω ανάμεσα στην οικογένειά μου παρά ανάμεσα σε...» Πριν προλάβει να αποτελειώσει τη φράση της, χτύπησε η καμπάνα του εσπερινού. Η Λουτσία σταυροκοπήθηκε σχεδόν μηχανικά και μουρμούρισε: «Θεέ μου, συγχώραμε!»

Επέστρεψε στο γραφειάκι της, μάζεψε γρήγορα τις επιστολές του Ροβέρτου, τις τακτοποίησε στο κουτί τους κι ύστερα το έχωσε κάτω από το κρεβάτι της. Το χέρι της σκόνταψε πάνω στο μπαουλάκι που της είχε δώσει η Αγνή και που επίσης το είχε καταχωνιάσει εκεί με επιμέλεια και μυστικότητα. «Πρέπει να πάω να πάρω τη γερόντισσα», μουρμούρισε και γρήγορα γρήγορα σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιό της.

Περνώντας από τους διαδρόμους του ορόφου είδε κι άλλες καλόγριες, νεαρές κυρίως, που κατευθύνονταν προς το παρεκκλήσιο. Μερικές κρατούσαν προσευχητάρια κι άλλες κομποσκοίνια, ενώ κάποιες άλλες έσπερναν με προσευχές τον ζεστό καλοκαιριάτικο αέρα υπό τα βλέμματα άλλων ηλικιωμένων μοναχών.

Δε μίλησε σε καμιά τους. Μόνο κατέβηκε στον πρώτο όροφο και πήγε κατευθείαν στο δωμάτιο της μοναχής Αγνής, που στα νιάτα της, πριν μπει στη μονή, λεγόταν Μαρκέλα. Χτύπησε την πόρτα, κι όταν άκουσε το κάλεσμά της, άνοιξε και μπήκε. Η ηλικιωμένη καλόγρια στεκόταν μπροστά στο παραθύρι της. Η Λουτσία την πλησίασε κι εκείνη γύρισε και την κοίταξε με ένα χαμόγελο.

Η νεαρή τής το ανταπέδωσε, ενώ μάλλον αμήχανα κοίταξε το ρυτιδιασμένο πρόσωπό της. Ήταν ίσως η πιο ηλικιωμένη της μονής. Η όρασή της ήταν μειωμένη και γι' αυτό η γηουμένη την είχε εμπιστευτεί στη Λουτσία, για να τη φροντίζει.

«Μητέρα», της είπε, «είναι ώρα να πηγαίνουμε».

«Στον εσπερινό;»

«Ω, μα ναι! Δεν άκουσες την καμπάνα;»

«Ναι, μόλις χτύπησε», είπε η Αγνή και πήρε το μαστούνη της από δίπλα.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Λουτσία και την έπιασε απαλά από το μπράτσο.

«Τι θα έλεγες να κάναμε μια βόλτα;»

«Τι είδους βόλτα;» ρώτησε η νεαρή καλόγρια καθώς ήδη κατευθύνονταν προς την πόρτα.

«Πάμε στον κήπο. Είναι θαυμάσια τούτη την ώρα».

«Και ο εσπερινός;»

«Αυτός εκεί είναι. Δε φεύγει με τίποτα. Θα έχει και αύριο και μεθαύριο...»

«Έστω... Αλλά τι θα πει η ηγουμένη, όταν...»

Και μόνο από την αντίδραση της γερόντισσας η Λουτσία κατάλαβε ότι δε θα έπρεπε να ανησυχεί καθόλου. Έτσι οι δυο τους βγήκαν από το δωμάτιο και αργά αργά προχώρησαν προς τον κήπο, ακριβώς απέναντι από την πλευρά που ήταν οι κοιτώνες.

Όταν έφτασαν, πήγαν στο παγκάκι που συνήθιζαν να κάθονται και να συζητούν τις πρωινές ώρες. Αλλά τώρα ήταν σιωπηλές. Κοίταζαν προς τον ήλιο, που έδνε σιγά σιγά, μελαγχολικά θα έλεγε κανείς, το ίδιο σιωπηλός κι εκείνος, παίρνοντας μαγευτικούς τόνους ανάμεσα στο κίτρινο και το πορτοκαλί.

Η Λουτσία αναστέναξε βαθιά και τότε η Αγνή, χωρίς καν να γυρίσει το κεφάλι της, είπε ξαφνικά:

«Είσαι ερωτευμένη, έτσι;»

«Πώς;» ρώτησε η Λουτσία με έκπληξη.

«Έλα τώρα... από μένα γιατί το κρύβεις;» είπε η Αγνή χαμογελώντας.

«Δεν καταλαβαίνω, πώς το...»

«Μα κι εγώ, μικρή μου, κάποτε ήμουν... νέα».

«Ναι, αλλά εγώ δεν... δε θέλω να πω ότι...»

«Ναι... ναι, καταλαβαίνω ότι είναι επικίνδυνο να το ομολογήσει κανείς εδώ μέσα. Αλλά, όπως και να το κάνουμε, είναι το ομορφότερο πράγμα στον κόσμο».

«Το πιστεύεις αυτό, μητέρα;» ρώτησε με αγωνία η Λουτσία, κι εκείνη της έγνεψε καταφατικά.

«Ένας Έλληνας ποιητής του παλιού καιρού είχε γράψει: *Έρωτα ανίκητε στη μάχη, που σ' όποιον πέσεις τον κατακτάς, που ξενυχτάς στα τρυφερά μάγουλα των κοριτσιών...*»

«Μα... μα είναι δυνατόν εσύ να το ξέρεις...»

«Ω, μα τέλος πάντων, μικρή μου, έχω διαβάσει και πέντ' -έξι βιβλία... ίσως και πιο πολλά... Αλλά σου έχω πει για τον συχωρεμένο, που ήταν...»

«Ναι, θυμάμαι... Έλληνας από τη μάνα του».

«Και τι Έλληνας! Θεέ μου, συγχώραμε που τον σκέφτομαι ακόμη». Η γριά σταυροκοπήθηκε κι ύστερα συνέχισε χαμογελώντας: «Μόνο που δεν έχω καταλάβει... πώς τον γνώρισες... πότε πρόλαβες...»

«Κοίτα...» είπε η Λουτσία κομπιάζοντας για λίγο, «εγώ δεν... Θέλω να πω... ακόμη δεν είναι τίποτα... Δεν ξέρω αν θα έπρεπε...»

«Αμφιβολίες... άρα τον σκέφτεσαι... Λοιπόν, δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος για να επιβεβαιώσεις το γεγονός ότι είσαι ερωτευμένη», είπε η Αγνή. «Μου θυμίζεις τα νιάτα μου!»

«Αλήθεια;» ρώτησε η Λουτσία και πήρε θάρρος. «Αλλά δεν ξέρω αν θα έπρεπε να το πω... ντρέπομαι τόσο πολύ...»

«Χμ!» είπε η Αγνή και της άγγιξε το μάγουλο με τη ροζιασμένη της παλάμη. «Καίνε... κοκκίνισες. Μάλλον τον σκέφτεσαι πολύ, έτσι;»

«Ναι», είπε η Λουτσία γνέφοντας καταφατικά.

«Μη μου πεις ότι εσύ κι αυτός ήδη κάνατε...»

«Όχι, όχι... μην ανησυχείς», την καθησύχασε η Λουτσία. «Μονάχα δυο φορές τον είδα μέχρι σήμερα...»

«Μόνο;»

«Ναι... και ακόμη δεν ξέρω... αλλά εδώ μέσα...»

«Εδώ μέσα να κρατάς το στόμα σου κλειστό!» της ψιθύρισε η Αγνή και, λες και μπορούσε να δει καλά, κοίταξε γύρω της με καχυποψία. «Εδώ οι καλόγριες δεν το έχουν τίποτα να σου κρεμάσουν κουδούνια, αν το μυριστούν!»

«Είναι αμαρτία; Θέλω να πω... ο έρωτας, μητέρα...»

«Αμαρτία... αυτό είναι βαριά κουβέντα».

«Τότε... να είμαι ήσυχη; Δε διαπράττω...»

«Κοίτα, μικρή μου, αυτό θα το καταλάβεις μόνη σου, όταν περάσει ο καιρός. Δεν αξίζει από τώρα να βασανίζεις το μυαλό σου. Όμως πες μου ποιος είναι... πότε τον γνώρισες;»

«Πρόσφατα. Είναι μερικοί μήνες. Είναι... είναι ο Ροβέρτος», είπε η Λουτσία σκύβοντας στο αυτί της συντρόφου της και μετά γύρισε και κοίταξε ολόγυρα διερευνητικά.

«Ο γιος του φούρναρη, του γερο-Πετρουσίνου;»

«Ακριβώς. Είναι τόσο γλυκός...» συνέχισε με ενθουσιασμό η νεαρή καλόγρια. «Πάντα μου μιλάει με ευγένεια και... και είναι ταπεινός».

«Α, έτσι!»

«Βέβαια. Και ξέρει να κρατάει τη θέση του».

«Τίποτε άλλο... Θέλω να πω... τον έχεις φιλήσει;» ρώτησε η Αγνή με ανυπομονησία.

«Α, όχι, όχι! Αυτό είναι... αλλά...»

«Μπερδεμένα μου τα λες».

«Να... μου έδωσε κάποιες επιστολές...»

«Επιστολές... τι επιστολές;»

«Σαν αυτές που σου έδινε ο συχωρεμένος, ο Ζαν λε Κερ, και...»

Στο άκουσμα αυτού του ονόματος η γριά ένωσε ένα ρίγος να τη διαπερνά και τινάχτηκε. Θυμήθηκε τον αγαπημένο της, που πριν από μισό αιώνα σχεδόν έφυγε από τη Βενετία και την άφησε πίσω μόνη. Έκτοτε και μέχρι που επέστρεψε –έπειτα από είκοσι ολόκληρα χρόνια– από την Ανατολή, συχνά της έστελνε επιστολές με νέα του. Επίσης και πακέτα με ιστορίες από εγκλήματα που είχε διαλευκάνει στο παρελθόν ή που αντιμετώπισε στα ταξίδια του.

Η Αγνή συνοφρυώθηκε, και η Λουτσία, που το αντιλήφθηκε, έσπευσε να διευκρινίσει:

«Όχι, μην ανησυχείς. Φαίνεται καλός άνθρωπος ο Ροβέρτος μου. Και απ' ό,τι γράφει και στις επιστολές του, έχει καλό σκοπό. Εγώ είμαι αυτή που έχω... αναστολές».

«Καλά κάνεις. Τους άντρες δεν τους ξέρεις... και να μην τους εμπιστεύεσαι απόλυτα. Γιατί με τα λόγια κανείς χτίζει ανώγια και κατώγια. Έτσι μου έλεγε και η μάνα του συχωρεμένου – Θεός σωρέσ' τη κι εκείνην».

«Την είχες γνωρίσει θαρρώ», είπε η Λουτσία.

«Ναι, αν και στην αρχή... δεν ήθελε ούτε να με βλέπει. Αργότερα τα πήγαμε πολύ καλύτερα. Αλλά τι τα θες... Τη φαρμά-

κωσε κι εκείνην ο συχωρεμένος, όπως κι εμένα, όταν έφυγε από τη Βενετία. Όμως... τι έλεγες; Κάτι έλεγες εσύ...»

«Μίλαγα για τον Ροβέρτο...»

«Α, μάλιστα! Λοιπόν; Σκοπεύεις να τον παντρευτείς;»

«Να τον παντρευτώ... μεγάλη κουβέντα. Δεν ξέρω ακόμη, δεν ξέρω τίποτα...»

«Ναι, αλλά κάποια στιγμή θα αναγκαστείς να πάρεις μια απόφαση...»

«Μέχρι τότε... έχουμε καιρό. Ουσιαστικά, ακόμη δε γνωρίζω αν μου λέει καν την αλήθεια. Κι αν έχει κάποια άλλη; Τι να πω... Εγώ τον έχω δει πολύ λίγο».

«Εκείνος; Είπες ότι σου γράφει. Τι σου λέει;»

«Λέει ότι με σκέφτεται, ότι με θέλει... κι άλλα τέτοια όμορφα λόγια», είπε η Λουτσία και χαμογέλασε αυτή τη φορά. «Τις προάλλες, όταν πριν από ένα μήνα είχα κατέβει με το κάρο της μονής στο φούρνο του, προλάβαμε και μιλήσαμε για λίγο. Αλλά και πάλι...»

«Μα δεν κατάλαβες τίποτα; Θέλω να πω... δε σου είπε...»

«Ναι, αυτός μου είπε ότι με θέλει. Εγώ είμαι που το σκέφτομαι και το ζυγιάζω περισσότερο», είπε η Λουτσία παραπονιάρικά. «Δεν κάνω καλά;»

«Κοίτα, κόρη μου. Εγώ είμαι γριά... Από τότε... θέλω να πω από τον καιρό μου έχουν περάσει πολλά χρόνια. Τότε οι έρωτες ήταν επικίνδυνο πράγμα».

«Και τώρα είναι. Αλλά τι να κάνω;»

«Μα δε θες να τον ξαναδείς;»

«Ω, ναι... Αλλά πώς;»

«Θα έρθει το κάρο με εφόδια σε λίγο καιρό».

«Τότε... μπροστά σε όλο τον κόσμο; Δεν είναι πρόπον».

«Νομίζω ότι πρέπει να κανονίσουμε κάτι», είπε η Αγνή.

«Δηλαδή;»

«Κάτι πρέπει να σκεφτούμε... κάτι».

«Θα με βοηθήσεις, μητέρα;»

«Και το ρωτάς;» είπε η ηλικιωμένη μοναχή και της έπιασε τα

χέρια. «Εκτός... κι αν θες να περάσεις τα καλύτερά σου χρόνια εδώ, ανάμεσα σε καλόγριες».

«Μητέρα, δε θα σε άφηνα ποτέ... και ξέρεις καλά...»

«Καλή μου...» είπε η Αγνή και της έριξε ένα βλέμμα γεμάτο ζεστασιά και καλοσύνη. «Πόσος καιρός νομίζεις ότι μου μένει; Ένας χρόνος, δύο... πέντε, και πολλά λέω. Τώρα που ο αγαπημένος μου πήγε κοντά στον Κύριο... θέλω κι εγώ να πάω κοντά του».

«Μα τι λόγια είναι αυτά! Έχεις ακόμη...»

«Ξέρω τι λέω, κόρη μου», είπε η γριά και αναστέναξε βαθιά. «Ξέρω καλά! Μάλιστα, μερικές φορές τον βλέπω και στα όνειρά μου... θυμόμαστε τα παλιά... τι ωραία που περνάγαμε στη Βενετία. Κι ας με είχε αστεφάνωτη...»

«Μα καλά... κι αυτός ο ευλογημένος, πώς... Θέλω να πω...»

«Είχε αυτή την τρέλα... Δεν ήθελε το γάμο... Αλλά θέλω να ξέρεις, μικρή μου, ότι σε καταλαβαίνω και σε υποστηρίζω. Το μοναστήρι δεν είναι για τις νέες γυναίκες».

Η Λουτσία έσκυψε και της φίλησε τα χέρια. Κάθισαν έτσι για μερικά λεπτά και κοίταζαν τον κήπο και τον ήλιο που πλέον είχε χαμηλώσει πολύ. Έπειτα από λίγο άκουσαν και πάλι ομιλίες από την πλακόστρωτη αυλή.

Η Λουτσία ανασηκώθηκε ελαφρά και είδε πιο μακριά κάποιες καλόγριες που περιφέρονταν στην αυλή.

«Τελείωσε ο εσπερινός», είπε.

«Θες να φύγουμε;» ρώτησε η Αγνή.

«Α μπα... Εμένα μου αρέσει εδώ. Άλλωστε έχει ακόμη ζεστασιά».

«Ξέρεις, σκεφτόμουν κάτι. Εκείνες τις ιστορίες που σου έδωσα... το μπαουλάκι».

«Εννοείς τις ιστορίες του Ζαν λε Κερ;»

«Ναι. Τι έχεις αποκάμει;»

«Τις προάλλες τελείωσα αυτή που είχε τίτλο “Τα μάτια του δράκοντα”. Πολύ μπλεγμένη υπόθεση».

«Το θυμάμαι. Μου την είχε γράψει όταν ήταν σε ένα κάστρο κάπου έξω από την Αθήνα, στη νότια Ελλάδα».

«Πάντως, και συγγνώμη που θα το πω, ήταν δαιμόνιος ο Ζαν».
 «Εγώ, μικρή μου, το κατάλαβα από πολύ νωρίς», είπε η Αγνή με ένα ύφος γεμάτο σιγουριά και θαυμασμό.

«Δηλαδή;»

«Μα... δε σου έχω αναφέρει ποτέ πώς τον γνώρισα;»

«Όχι», είπε η Λουτσία κι έγνεψε αρνητικά.

«Α, έτσι... Μμ... ναι, ίσως μου διέφυγε. Με τέτοιο μυαλό...»
 είπε η Αγνή δείχνοντας το κεφάλι της. «Αλλά ήταν... ναι, το θυμάμαι μέχρι σήμερα. Τον είδα πρώτη φορά στην τελευταία γέφυρα του Μέστρε».

«Του Μέστρε; Εννοείς την περιοχή έξω από τη Βενετία;»

«Ναι... το ξέρεις, αφού κι εσύ από τη Βενετία είσαι. Τότε ήταν μόνο αγροί... κι ένα μικρό χωριό στη μέση του πουθενά»,
 είπε η Αγνή δείχνοντας αόριστα με το χέρι της.

«Και τώρα δεν είναι πιο μεγάλο. Απλώς έχουν χτιστεί δυο-τρία ακόμα μικρά χωριά εκεί γύρω. Έχουν φτιαχτεί κι άλλες γέφυρες στο ποτάμι».

«Τότε είχε μόνο πέντε. Στην τελευταία, πριν συνεχίσει κανείς για την ενδοχώρα, ήταν μια μηλιά. Εκεί κοντά τον γνώρισα...»

«Αλήθεια, πώς... θέλω να πω... πώς γνωριστήκατε εκεί κι όχι μέσα στη Βενετία;»

«Μερικές φορές η τύχη παίζει το ρόλο της. Εκείνο το απόγευμα είχε πάει για ιππασία. Απ' ό,τι μου είπε αργότερα, το συνήθιζε όταν ήθελε να ξεκαθαρίσει το μυαλό του. Εντελώς τυχαία, το ίδιο έκανα κι εγώ. Τότε είχα μια μικρή υφαντουργία στη Βενετία και μια ντουζίνα υπαλλήλους. Αλλά ο Ζαν... ο Ζαν μου...» Η Αγνή σταμάτησε και αναστέναξε βαθιά.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Λουτσία με αγωνία.

«Ε... να... κάποια στιγμή τον είδα που ίππευε κι αυτός... Τι άντρας! Ήταν ίδιος ο Αϊ-Γιώργης πάνω στο άλογό του και... Αλλά για στάσου. Αντί να σου τα λέω εγώ... πες μου... διαβάζεις τώρα κάποια από αυτές τις ιστορίες;»

«Μπα... όχι. Έχω σχεδόν δύο εβδομάδες που τελείωσα την προηγούμενη», είπε η Λουτσία κι έξυσε αμήχανα το κεφάλι της.

«Λοιπόν, ξέρεις κάτι; Αν θες να μάθεις για μένα και τον Ζαν, δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος από το να βρεις το πακέτο που έχει τίτλο “Έρωτας δολοφόνος”».

«Έρωτας δολοφόνος;»

«Ναι... κάπου θα το βρεις μέσα στο σωρό, στο μπαουλάκι που σου έδωσα».

«Μα τι είναι αυτό; Μου ακούγεται περίεργα... ανατριχιαστικό».

«Έτσι είναι κι ο έρωτας. Σε τρελαίνει, κι όμως...»

«Δεν τον διώχνεις».

«Ακριβώς! Λοιπόν, αν θυμάμαι καλά... πάνε και χρόνια... στάσου. Ήταν... να δεις πότε μου έστειλε αυτή την ιστορία... Αν δε με ξεγελά η μνήμη μου, ήταν στην Αθήνα, γιατί τότε την είχαν ακόμη οι Φράγκοι. Οι Τούρκοι την πήραν αργότερα».

«Και τι ακριβώς είναι αυτή η ιστορία;» ρώτησε η Λουσία με περιέργεια.

«Δε θα σου πω», είπε η Αγνή με ένα μυστηριώδες χαμόγελο. «Πάντως, τότε ήταν η πρώτη του φορά που, επίσημα, με εντολή του κράτους, ανέλαβε να διαλευκάνει μια σειρά από εγκλήματα στη Βενετία. Κι έτσι έγινε γνωστός».

«Ναι, ε;»

«Βέβαια! Διορίστηκε μάλιστα και επιθεωρητής ολόκληρης περιοχής, του Καναρέτζιο. Δεν ήταν ούτε καν είκοσι πέντε χρόνων ο καλός μου».

«Και η υπόθεση που ανέλαβε...»

«Ω, πού να σου λέω τώρα... Πάντως ήταν μια υπόθεση που μας... σημάδεψε και τους δυο», είπε η Αγνή και πιάνοντας για λίγο το λαιμό της ξερόβηξε.

Την ίδια στιγμή άκουσαν πίσω τους πατημασιές πάνω σε χαμόκλαδα. Μεμιάς γύρισαν και οι δύο και είδαν μια καλόγρια. Εκείνη φίλησε το χέρι της Αγνής κι ύστερα είπε ότι ανησύχησαν που δεν τις είδαν στον εσπερινό. Η Αγνή ανασηκώθηκε λέγοντας ότι ήταν καλά κι ότι θα πήγαινε μάλιστα στη νυχτερινή ακολουθία.

Η Λουτσία την κοίταξε έκπληκτη. Ήξερε ότι τώρα πια δε συνήθιζε κάτι τέτοιο η γερόντισσα. Παρά ταύτα δε μίλησε. Η άλλη καλόγρια τις κοίταξε για λίγο και μετά είπε ότι θα πήγαινε να ενημερώσει την ηγουμένη πως ήταν καλά. Χαιρέτησε κι έφυγε.

Η Αγνή και η συνοδός της άρχισαν να περπατάνε και σε λίγο βγήκαν από τον κήπο. Βρέθηκαν στο πλακόστρωτο και, ενώ τίναζαν τα πόδια τους από το χώμα, τις πλησίασαν καναδυό καλόγριες που έσπευσαν να φιλήσουν το χέρι της γερόντισσας. Εκείνη τις ευλόγησε και συνέχισε να περπατάει. Κάποια στιγμή, εντελώς ξαφνικά, σταμάτησε και γύρισε προς τη δύση. Η Λουτσία παραξενεύτηκε. Η γερόντισσα είχε καρφώσει το βλέμμα της στο απέναντι βουνό, όπου ήταν η τελευταία κατοικία του αγαπημένου της Ζαν, στη μονή του Σωτήρα Χριστού. Λίγο καιρό πριν, είχε πεθάνει εκεί, μόλις λίγες ώρες μακριά τους.

«Ναι... ήταν στην τελευταία γέφυρα του Μέστρε... αγαπημένο μου Ζαν, θυμάσαι;» είπε σχεδόν ψιθυριστά. Έμεινε για λίγο στη θέση της απενίζοντας πέρα μακριά και μετά συνέχισε να περπατάει μαζί με τη Λουτσία.

Λίγο αργότερα η Λουτσία έβαλε την Αγνή στο κρεβάτι της και η ίδια επέστρεψε στο δωμάτιό της. Έσκυψε κάτω από το κρεβάτι της και τράβηξε το μπαουλάκι που της είχε δώσει η γερόντισσα. Το άνοιξε κι αμέσως άρχισε να ανασηκώνει διάφορα πακέτα που έβρισκε μπροστά της. «Μα πού στο καλό το έχει καταχωριάσει!» μουρμούριζε ανυπόμονα. Έπειτα από λίγο είχε φτάσει σχεδόν στον πάτο. Και τότε το είδε: Ένα κιτρινωμένο πακέτο, δεμένο σφιχτά με ένα σκοινάκι. «Κάναμε διάνα!» είπε καθώς διάβαζε τον τίτλο της ιστορίας και τη διεύθυνση της Μαρκέλας στη Βενετία. Το έβγαλε έξω κι ύστερα τοποθέτησε ξανά μέσα στο μπαούλο τα υπόλοιπα πακέτα.

Αλλά ξαφνικά το αίμα της πάγωσε. Άκουσε βήματα έξω από το δωμάτιό της. Αμέσως πετάχτηκε και πήγε πίσω από την πόρτα. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Κοίταξε κάτω ανάμεσα στο κενό πόρτας και πατώματος υπήρχαν κάποιες σκιές. Έστησε αντί. Δυο καλόγριες συζητούσαν και κρυφογελοούσαν.

Ακούμπησε το σώμα της στην πόρτα, σαν να ήθελε να εμποδίσει μια πιθανή και αναπάντεχη εισβολή στο δωμάτιό της. Η ματιά της πήγε κατευθείαν στο μπαούλο που έχασκε ακόμη ανοιχτό λίγα μέτρα πιο κει. Η καρδιά της εξακολούθουσε να χτυπάει δυνατά, αλλά έπειτα από λίγο ηρέμησε και πήρε μια βαθιά ανάσα ανακουφισμένη. Οι δυο σκιές απομακρύνθηκαν και μαζί τους και οι ψίθυροι. Αμέσως η Λουτσιά όρμησε στο μπαούλο, το έκλεισε βιαστικά, το έσπρωξε κάτω από το κρεβάτι και κατέβασε πάλι τα σκεπάσματα σχεδόν μέχρι το πάτωμα.

Στη συνέχεια πήρε στα χέρια της το πακέτο που είχε ξεχωρίσει και κοίταξε γύρω της. Έψαχνε ένα ασφαλές μέρος να το καταχωσιάσει. Δε δυσκολεύτηκε όμως πολύ. Ανασήκωσε το στρώμα της και το έχωσε στην απέναντι γωνία, δίπλα στον τοίχο. *Εδώ δεν πρόκειται ποτέ κανένας να το βρει, σκέφτηκε και χαμογέλασε. Αύριο το πρωί, πρώτα ο Θεός, θα ξεκινήσω το διάβασμα και το γράψιμο της καινούργιας ιστορίας του Ζαν λε Κερ.*

Σηκώθηκε και πήγε προς το παράθυρο· ο ήλιος είχε πια δύσει. Μόνο ένα απαλό πορτοκαλί είχε απομείνει να χρωματίζει το παράθυρό της και σιγά σιγά να γλιστράει ξεθωριασμένο χαμηλότερα στον πέτρινο τοίχο.

ΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΜΑΡΚΕΛΑ, ΣΕ ΧΑΙΡΕΤΩ.

Βρίσκομαι στην Αθήνα των αρχαίων φιλοσόφων. Δυστυχώς, μόνο το κάστρο της θυμίζει πλέον κάτι από την παλιά της δόξα. Ίσως και κάποια ερείπια διάσπαρτα εδώ κι εκεί... τίποτε άλλο.

Σε σκέφτομαι κάθε μέρα που περνάει. Λαμβάνω νέα σου... Μου λείπεις... είσαι ο μόνος λόγος που με κρατάει ζωντανό, η μόνη σκέψη που με συντροφεύει τούτον τον παγωμένο χειμώνα. Ελπίζω να είσαι καλά...

Θυμάσαι το καλοκαίρι του 1424; Στη Βενετία ήταν αφόρητη η ζέστη. Αλλά εγώ, αγάπη μου, δεν το θυμάμαι μόνο γι' αυτό. Είναι και για άλλα δύο πράγματα. Το πιο σημαντικό ήταν ότι σε γνώρισα. Θυμάσαι; Ήταν στο Μέστρε... στην τελευταία γέφυρα. Ακριβώς την εποχή που ανέλαβα την πρώτη μου αποστολή.

Ναι, ναι... είμαι σίγουρος ότι το θυμάσαι κι αυτό. Πώς όχι. Άλλωστε, κατά κάποιον τρόπο, ήσουν μπλεγμένη σ' αυτή την υπόθεση.

Ποτέ δεν ξέχασα εκείνο το καλοκαίρι. Τότε συνειδητοποίησα ότι ήσουν –κι ακόμη είσαι– ο άνθρωπός μου, αγάπη μου γλυκιά. Αυτή που έφαχνα... αυτή που ακόμη ψάχνω εδώ στην Ελλάδα.

Τώρα θα μου πεις, γιατί έφυγες... Γιατί...

Αγαπημένη μου, πραγματικά, κι εγώ αναρωτιέμαι καμιά φο-

ρά... Πόσο σε ήθελα τότε και πόσο μου λείπεις τώρα. Είσαι η ζωή μου... σου το απέδειξα τότε...

Γιατί εκείνο το παράξενο καλοκαίρι... άλλαξε για πάντα η ζωή μου... η ζωή μας...

Η ζέστη και η υγρασία είχαν απλωθεί για τα καλά στη Βενετία το καλοκαίρι του 1424. Στα κανάλια τα νερά σχεδόν άχνιζαν και πάνω από την πόλη μια λευκή μουντάδα σαν σύννεφο σκίαζε τον ουρανό. Όλοι έλεγαν ότι χρόνια είχαν να νιώσουν κάτι παρόμοιο, και οι πιο παλιοί ομολογούσαν ότι αυτός ο καιρός σήμαινε μόνο κακά μαντάτα.

Εκείνη την καλοκαιριάτικη νύχτα ο Ζερμέν λε Κερ, ο Γάλλος έμπορος μαλλιού, έφυγε από το σπίτι του, στη συνοικία του Σαν Τζιοβάνι ε Πάολο, και κατευθύνθηκε νότια. Σταμάτησε σε μια αποβάθρα και αγκαζάρισε μια γόνδολα, για να μεταβεί στην περιοχή του Ριάλτο. Όταν έφτασε, πλήρωσε το γονδολιέρο και βγήκε.

Διαπίστωσε όμως ότι τα μαγαζιά είχαν κλείσει – τουλάχιστον τα περισσότερα. Οι τελευταίοι κλειδαμπάρωναν εκείνη την ώρα. Κάπου εκεί, κοντά στη μεγάλη ξύλινη γέφυρα, είδε ένα γνωστό του και πήγε προς το μέρος του. Ήταν ο Βενιαμίν ντε Μιλάνο, ο Εβραίος. Τον χαιρέτησε κι εκείνος ανταπέδωσε με αβρότητα.

Ο Εβραίος τον κοίταξε για λίγο προσεκτικά. Ο Ζερμέν πλησίαζε τα πενήντα, ήταν καλοστεκούμενος και ψηλός. Είχε κάνει μια μικρή κοιλιά, χαρακτηριστικό της ηλικίας του, τα μάτια του ήταν γαλανά και τα μαλλιά του ξανθά, σημάδι ότι δεν ήταν Βενετός. Ο πατέρας του, ο Γάλλος έμπορος Ζορζ λε Κερ, είχε πεθάνει πριν από δεκαπέντε περίπου χρόνια, αφήνοντάς του κληρονομιά όλη την περιουσία του – ένα μαγαζί με κάθε είδους υφάσματα και το διώροφο σπίτι που τώρα διέμενε με την οικογένειά του. Ο Ζερμέν ήταν εργατικός και προκομμένος, κι έτσι πολύ γρήγορα μεγάλωσε την επιχείρηση. Μάλιστα συνεταιρίστηκε με άλλους Βενετούς και ξεκίνησε το εμπόριο με την Ανατολή.

Η εποχή ήταν καλή και το εμπόριο στα πάνω του. Είχαν περάσει πάνω από τριάντα χρόνια από τότε που είχε τελειώσει ο τελευταίος πόλεμος με τη μεγάλη εμπορική αντίπαλο, τη Γένοβα. Έτσι η Βενετία είχε στραφεί πλέον κυρίως στην Ανατολή. Εκεί οι Έλληνες, αποδυναμωμένοι πια, είχαν μοιράσει τον τόπο τους σε μικρά κρατίδια με Φράγκους άρχοντες, κυρίως Γάλλους που είχαν έρθει στην Ελλάδα από πιο παλιά, το 1204, με τη Σταυροφορία που κατέστρεψε την Κωνσταντινούπολη και διέλυσε την ελληνική αυτοκρατορία. Οι Έλληνες βέβαια εξήντα χρόνια αργότερα ανέκτησαν την πρωτεύουσά τους, αλλά μόνο αυτό. Ποτέ δεν κατάφεραν να διώξουν ολότελα τους Φράγκους από την Ελλάδα. Και το κυριότερο, ποτέ δεν κατάφεραν να φτιάξουν και πάλι μια αυτοκρατορία. Από τότε, Έλληνες και Φράγκοι, τρώγονταν μεταξύ τους και δε μόνοιάζαν ώστε να αντιμετωπίσουν μαζί τον κίνδυνο που ερχόταν από την Ανατολή, τους Τούρκους.

Ειδικά αυτούς, προς το παρόν, η Βενετία δε φαινόταν να τους φοβάται ιδιαίτερα. Το εμπόριό της διακινούνταν κυρίως με τον πανίσχυρο στόλο της, δηλαδή τις κρατικές εμπορικές γαλέρες και τα εκατοντάδες μικρά και μεγάλα ιδιωτικά πλοία. Οι Τούρκοι, ανίδεοι από θάλασσα, την άφηναν στην ησυχία της. Εξάλλου, αυτή την περίοδο πιο πολύ ενδιαφέρονταν να υποτάξουν τα κρατίδια των Ελλήνων και των Φράγκων παρά τις κτήσεις της Βενετίας στη Ρωμανία.*

Ο Ζερμέν έφτιαξε πρόχειρα τα μαλλιά του και χαμογέλασε στον Βενιαμίν. Εκείνος παρατήρησε το ντύσιμό του και παραξενεύτηκε. Φορούσε καλογουαλισμένα μυτερά υποδήματα, ένα πράσινο παντελόνι και από πάνω έναν πτυχωτό λευκό χιτώνα. Στην πλάτη του είχε ριγμένη μια ελαφριά πράσινη μπέρτα, που ανέμιζε πότε πότε με το απαλό αεράκι. Του χαμογέλασε και ο Βενιαμίν και κλείδωσε το τελευταίο του λουκέτο.

* Τα μέρη της Ελλάδας και γενικά της πρώην Βυζαντινής Αυτοκρατορίας στην ελληνική χερσόνησο –κυρίως παραλιακές πόλεις και νησιά– που πλέον ανήκαν στη Βενετία.

«Πώς κι έξω τέτοια ώρα, φίλε; Πας να κλείσεις καμιά συμφωνία;» του είπε σε φιλικό τόνο.

«Α μπα... ένα φίλο πάω να δω».

«Δηλαδή, δεν είναι... γυναίκα στη μέση», είπε ο Εβραίος και χαμογέλασε πονηρά.

«Όχι, καημένη, παντρεμένος άνθρωπος! Κάνω εγώ τέτοια;»

«Να σου πω εγώ για κάτι παντρεμένους... ώρα να έχεις να ακούς, Ζερμέν μου. Τα μπορντέλα στο Καναρέτζιο κι εκεί κάτω σ' εμάς στην Τζιουντέκα* έχουν πήξει».

«Τι να πω... δεν ξέρω», είπε ο Ζερμέν χαμογελώντας.

Άρχισαν να περπατάνε. Καθώς διέσχιζαν την πλατεία του ναού του Σαν Κασιάνο, ο Ζερμέν είπε:

«Εγώ πάω σε μια ταβέρνα εδώ κοντά. Εσύ;»

«Έμεινα ως αργά γιατί είχα να κλείσω μια συμφωνία. Ένα μικρό δάνειο, εκατό δουκάτα.** Είκοσι τοις εκατό το χρόνο και οι τόκοι μπροστά. Ψιλοπράματα. Είναι κάποιος που θέλει να φέρει... υφάσματα από τη Γαλλία. Θέλει να συνεργαστεί με μια εταιρεία και του ζητάνε άμεσα ζεστό χρήμα... Καταλαβαίνεις τώρα πώς είναι αυτά τα πράγματα».

«Όστε έτσι. Και... και ποιος είναι αυτός;» ρώτησε με ενδιαφέρον ο Ζερμέν.

«Συγγνώμη, φίλε... Δεν μπορώ να πω όνομα», είπε ο Εβραίος αμήχανα.

«Τον ξέρω;»

«Ίσως. Βενετός είναι. Αλλά εσύ δεν πρέπει να ανησυχείς για ανταγωνιστές. Εμπορεύεσαι με την Ανατολή, απ' ό,τι ξέρω».

«Ναι, φέρνω μαλλί και από την Κωνσταντινούπολη πλέον».

* Το μεγάλο νότιο νησί της Βενετίας όπου στις αρχές του δεκάτου πέμπτου αιώνα ζούσαν κυρίως οι Εβραίοι της πόλης.

** Το δουκάτο ήταν το νόμισμα της Βενετίας. Κατασκευασμένο από χρυσό εξαιρετικής ποιότητας και καθαρότητας, ουσιαστικά από τα μέσα του δεκάτου πέμπτου αιώνα ήταν το νόμισμα των διεθνών συναλλαγών σε όλη τη Μεσόγειο.

Πριν από έξι μήνες ήμουν εκεί. Ξέρεις, πήρα κι ένα σπίτι στη δική μας συνοικία».

«Αυτό είναι καλό νέο. Έχουν καλές τιμές εκεί;»

«Όχι και πολύ. Αλλά έλκλεια συμφωνία με έναν ντόπιο Έλληνα να είναι αντιπρόσώπός μου και να αγοράζει εμπόρευμα όταν οι τιμές είναι στα κάτω τους. Του έδωσα και μερικές συναλλαγματικές».

«Να τα προσέχεις, φίλε, αυτά», είπε ο Εβραίος με σοβαρό ύφος.

«Τι θες να πεις;»

«Τις προάλλες έπεσα πάλι πάνω σε πλαστές από δαύτες. Μου φαίνεται ότι έχει πήξει η αγορά».

«Το ξέρω. Κάτι άκουσα κι εγώ», είπε ο Ζερμέν και κοντοστάθηκε. Έριξε μια ματιά τριγύρω και, αφού εντόπισε φώτα και μια σχετική φασαρία, πρόσθεσε: «Εδώ θα χωρίσουμε».

«Κατά πού πας;»

«Εκεί», είπε ο Ζερμέν και του έδειξε ένα μαγαζί απ' όπου ακουγόταν μουσική.

Εκείνη τη στιγμή ένας μεθυσμένος περνούσε από μπροστά τους κι ο Ζερμέν τον σταμάτησε και τον ρώτησε:

«Φίλε, ξέρεις πού είναι το καπηλειό του Μπρούνο;»

«Εμ... εμένα ρωτάτε;» είπε εκείνος και παραπάτησε μπροστά τους.

«Ναι, εσένα», απάντησε ο Ζερμέν, δυσανασχετώντας για το λόξιγκα και την μπόχα που ανέιδιζε το στόμα του.

«Ε... εκεί», είπε ο μεθυσμένος τραυλίζοντας, ενώ το χέρι του έδειξε αόριστα προς την κατεύθυνση που ο Ζερμέν υποψιαζόταν.

Οι δύο φίλοι χαιρετήθηκαν. Ο Ζερμέν προχώρησε προς την κατεύθυνση που του είχε δείξει ο μεθυσμένος και γρήγορα έφτασε κοντά σε τέσσερις φωτισμένες ταβέρνες. Ήταν σχεδόν η μία δίπλα στην άλλη και μες στη νύχτα φαίνονταν σαν δρομοδείκτες, για όποιον τύχαινε να έχει χαθεί στα στενά της Βενετίας.

Ο Ζερμέν κατευθύνθηκε σε ένα από τα καπηλειά. Μπήκε μέσα κι έριξε μια ματιά. Γρήγορα απογοητεύτηκε. Όχι μόνο

δεν είδε τον άνθρωπο που έψαχνε, αλλά η βρομία από τις τηγανητές σαρδέλες και τα κακής ποιότητας κεριά τον έκανε να στραβομουτσουιάσει. Πάνω στην ώρα μπήκε ένας μονόφθαλμος. Ο Ζερμέν τον ρώτησε για το καπηλειό του Μπρούνο κι εκείνος του είπε να πάει στο τελευταίο μαγαζί.

Προφανώς τούτος εδώ δεν είναι πιωμένος και φαίνεται να ξέρει την περιοχή, σκέφτηκε ο Ζερμέν καθώς έβγαινε. Δεν άργησε να εντοπίσει το τελευταίο μαγαζί της πλατείας. Πήγε κάτω και με γοργό βήμα. Η πόρτα ήταν ανοιχτή λόγω της ζέστης. Στάθηκε στο πλατύσκαλο κι αυτή τη φορά χαμογέλασε. Είδε έναν άντρα που καθόταν μοναχός του και τα έπινε σε ένα απόμερο τραπέζι δίπλα σε ένα παράθυρο. Κατευθύνθηκε προς τη μεριά του. Προσπέρασε τρία-τέσσερα τραπέζια κι έναν μουσικό στα δεξιά του που ψευδοτραγουδάγε γρατζουνώντας μια κιθάρα. Πλησίασε και στάθηκε πάνω από το τραπέζι του ανθρώπου που γύρευε. Αυτός ανασήκωσε το κεφάλι του και τον κοίταξε κάπως περίεργα. Ήταν ο Μάρκος Κονταρίνι, ο επιθεωρητής της αστυνομίας της περιφέρειας του Καναρέτζιο, στην υπηρεσία του οποίου ήταν κι ο Ζαν λε Κερ, ο μοναχογιός του Ζερμέν.

Ο Μάρκος Κονταρίνι ακόμα και καθιστός ήταν μεγάλος. Έδειχνε πάνω από εξήντα, είχε μούσι και πάνω από το μέτωπο μια μεγάλη φαλάκρα. Τα λιγοστά μαλλιά του, στο πίσω μέρος του κεφαλιού, τα έδενε κότσο, ενώ καθώς χαμογέλασε στον Ζερμέν, φάνηκαν τα κίτρινα δόντια του. Ήταν ένας μεσοαστός Βενετός που ντυνόταν με καθημερινά ρούχα και φερόταν μάλλον άξεστα, παρά το σοβαρό αξίωμα που κατείχε.

Ο Ζερμέν τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε απέναντί του παρακάμπτοντας το αριστερό ξύλινο πόδι του Κονταρίνι – το είχε τεντωμένο για να μην κουράζεται από το βάρος του ξύλου που ξεκινούσε από τον αστράγαλο και κάτω με τη μορφή παπουτσιού. Αυτό ήταν το «παράσημο» που είχε κερδίσει σε μια μάχη, όπως έλεγε συχνά. Σ' αυτήν μάλιστα ήταν συμπολεμιστής με τον πατέρα του Ζερμέν, τον Ζορζ, και υπηρέτησαν μερικούς μήνες στο ναυτικό της Βενετίας.

Ήταν στον πόλεμο της Κιότζας,* και μάλιστα ο Ζορζ είχε σώσει τον Μάρκο από το θάνατο. Η γαλέρα τους ήταν από τις πρώτες που είχε δεχτεί επίθεση από γενοβεζικές. Οι εχθροί είχαν κάνει ρεσάλτο στο σκαρί τους κι ο Μάρκος είχε δείξει αξιοθαύμαστο θάρρος. Αλλά οι εχθροί ήταν πιο πολλοί και κάποια στιγμή δέχτηκε μια τσεκουριά χαμηλά στο πόδι και σωριάστηκε στο κατάστρωμα. Τότε όρμησε ο Ζορζ και τον έσωσε από βέβαιο θάνατο. Έκτοτε οι δυο τους είχαν γίνει καλοί φίλοι, μέγχοι που πέθανε ο Ζορζ.

Στο μεταξύ, μετά τον πόλεμο, η Βενετία αντάμειψε τον Μάρκο διορίζοντάς τον στην αστυνομία, και μάλιστα στην περιοχή του Καναρέτζιο, κοντά στο σπίτι του. Ο Μάρκος ήταν άξιος στη δουλειά του, και λίγα χρόνια αργότερα – με τη βοήθεια και κάποιων γνωριμιών που στο μεταξύ είχε αποκτήσει – κατάφερε να γίνει επιθεωρητής και διοικητής αυτού του τμήματος, θέση που πλέον διατηρούσε επί είκοσι χρόνια σχεδόν. Ο Ζερμέν βέβαια τα ήξερε αυτά από τον πατέρα του. «Είναι καλός άνθρωπος και πανέξυπνος», έλεγε ο Ζορζ. «Αν εξαιρέσεις το γεγονός ότι ξοδεύει τα χρήματά του στις χαρτοπαικτικές λέσχες και στις παραδάλεις... είναι καλός άνθρωπος».

Ο Ζερμέν προορίζε το γιο του για διάδοχό του στην εμπορική του επιχείρηση. Αλλά εκείνος κάποια στιγμή του είχε δηλώσει σαφώς ότι δεν ενδιαφερόταν να κάνει καριέρα υφασματέμπορου και γι' αυτό δε χρειαζόταν πλέον να τον πιέζει. Έτσι ο Ζερμέν, με πόνο καρδιάς, τον είχε στείλει στον επιθεωρητή, όπως του είχε ζητήσει ο Ζαν, κι ο Μάρκος με ευχαρίστηση τον είχε προσλάβει ως βοηθό του, δηλαδή αστυνόμο.

* Μικρή πόλη στο δυτικό στόμιο της λιμνοθάλασσας της Βενετίας. Η Γένοβα ήταν εμπορικός αντίπαλος της Βενετίας ήδη από τον δέκατο τέταρτο αιώνα, και οι δύο πόλεις ήταν συχνά σε εμπόλεμη κατάσταση. Το 1380 ο γενοβεζικός στόλος, αφού περιέπλευσε την Ιταλία, κατάφερε και μπήκε πρώτη φορά στη λιμνοθάλασσα της Βενετίας από το άνοιγμα της Κιότζας, αλλά ο στόλος της νικήθηκε από τον βενετσιάνικο.

Απ' την άλλη, είναι αλήθεια ότι οι διορισμοί σε τέτοιες περιζήτητες θέσεις είχαν και τα έξοδά τους. Γι' αυτό και ο Ζερμέν είχε φροντίσει και για αντάλλαγμα είχε δώσει στον Μάρκο πάνω από εκατό* δουκάτα, ώστε να μπορέσει να ξεπληρώσει τα χρέη του στις χαρτοπαικτικές λέσχες. Αλλά τώρα, τούτο το βράδυ, είχε έρθει η ώρα να του ζητήσει κάτι άλλο, ακόμα πιο σοβαρό. Ήξερε ότι ήταν δύσκολο, όμως ήθελε να το επιχειρήσει. Άλλωστε, έμπορος καθώς ήταν, γνώριζε ότι αυτές οι «χάρες» πάντα έχουν ρίσκο.

Έτσι λοιπόν, αφού αντάλλαξαν τις τυπικές χαιρετούρες και ζήτησαν και μια κανάτα δροσερό νερό, ο Ζερμέν μπήκε κατευθείαν στο θέμα:

«Έμαθα κάτι και ήρθα να σε ρωτήσω μήπως μπορείς να βοηθήσεις».

«Τι πράγμα; Είναι κάτι σοβαρό;»

«Όχι, όχι... δε νομίζω. Αλλά να... πρόκειται για τον μικρό».

«Ποιον μικρό;» ρώτησε ο επιθεωρητής και τον κοίταξε περιεργα.

«Τον δικό μου, ντε, τον Ζαν».

«Ε, τι μ' αυτόν; Είναι καμιά γυναίκα στη μέση;»

«Όχι, άλλο θέλω. Να... αυτές τις μέρες είναι οι κρίσεις για τους νέους επιθεωρητές... οι οποίοι θα αντικαταστήσουν εσάς τους παλιούς στην αστυνομία κάθε περιφέρειας, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά γιατί...»

«Κοίτα... το ξέρω ότι είναι δύσκολο, αλλά θα ήθελα...» Ο Ζερμέν σταμάτησε, ήπιε λίγο νερό, πήρε μιαν ανάσα και συνέχισε: «Ξέρεις, νομίζω... αλλά για πες μου πρώτα, τι γνώμη έχεις για τον Ζαν μου».

* Ο μέσος ετήσιος μισθός ενός εργάτη την εποχή εκείνη κυμαινόταν από είκοσι έως πενήντα δουκάτα και ενός δημοσίου υπαλλήλου από πενήντα έως εκατό. Οι ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι είχαν μισθούς που έφταναν μέχρι και τα πεντακόσια δουκάτα ετησίως.

«Τι καινούργιο να σου πω... σου τα έχω ξαναπει. Είναι πολύ καλός στη δουλειά του. Κόβει το μυαλό του. Ξυράφι σκέτο! Ξεχωρίζει, το δίκως άλλο, όμως αυτό τι σχέση έχει;»

«Να... θέλω μια χάρη».

«Τι ακριβώς;» ρώτησε ο Μάρκος κι άρχισε να χαϊδεύει το μούσι του.

«Έχει σχέση με τις ακροάσεις των νέων επιθεωρητών».

«Δε σε καταλαβαίνω».

«Γιατί δεν τον προτείνεις να αναλάβει αυτός μετά από σένα;»

«Ο Ζαν;» ρώτησε ο Μάρκος και γέλασε.

«Γιατί γελάς, δεν κατ...»

«Μα είναι δυνατόν;»

«Εσύ είπες πιο πριν ότι ξεχωρίζει κι ότι είναι καλός στη δουλειά του».

«Ναι, έτσι είναι, αλλά... δε γίνεται», είπε ο Μάρκος και άδειασε το ποτήρι του.

«Μα γιατί;» επέμεινε ο Ζερμέν και πλησίασε περισσότερο προς αυτόν. Μετά κοίταξε γύρω μήπως τους άκουγε κανείς, αλλά δε διέκρινε αδιάκριτα βλέμματα. Έτσι συνέχισε: «Για πες μου το λόγο. Δεν είναι μορφωμένος;»

«Είναι».

«Έχει σπουδάσει στην Πάντοβα, ιατρική, μαθηματικά, φιλοσοφία...»

«Ναι, αλλά δεν τελείωσε».

«Τι σημασία έχει; Ήταν εκείνη η παλιά υπόθεση με τη δολοφονία του μαθητή... όταν ο Ζαν αποκάλυψε τον ένοχο, ενόχλησε πολλούς. Γι' αυτό κι έφυγε τελικά».

«Ναι, το ξέρω... μου το είχε πει κι εκείνος ο ευγενής που είχε χάσει το γιο του. Αν δεν ήταν ο Ζαν, δε θα ξέραμε το δολοφόνο. Και γι' αυτό άλλωστε τον πήρα κι εγώ κοντά μου. Είχα καταλάβει ότι το μυαλό του έκοβε. Μου χρειαζόταν στο γραφείο».

«Λοιπόν; Γιατί διστάζεις; Είναι εργατικός και σχεδόν σε κάθε υπόθεση είναι δίπλα σου. Ποιος άλλος έχει διδαχτεί καλύτερα για όλα τα εγκλήματα που έχεις εξιχνιάσει;»

«Πράγματι, κανένας απ' όσους έχω στην υπηρεσία μου».

«Και τον έχεις τόσο καιρό... Τέσσερα...»

«...σχεδόν πέντε χρόνια», συμπλήρωσε ο Μάρκος.

«Λοιπόν, ποιο είναι το πρόβλημα;»

«Δε σου κρύβω ότι έχει τα προσόντα. Εκτός από ένα... πολύ σημαντικό».

«Τι θες να πεις;» ρώτησε ο Ζερμέν, αν και ήδη γνώριζε την απάντηση.

«Φίλε, το ξέρεις καλά ότι δεν είναι γνήσιος Βενετός πολίτης».

«Μα έχουμε την υπηκοότητα εδώ και χρόνια».

«Ναι, αλλά αυτή η θέση, Ζερμέν, είναι αυστηρά για όσους είναι Βενετοί από μάνα και πατέρα. Κι αυτό δεν μπορεί να αλλάξει».

«Το ξέρω. Αλλά ποιον έχεις από το γραφείο που μπορείς να προτείνεις;»

«Κανέναν. Όλοι είναι άσ' τα να πάνε. Βόδια σκέτα...» είπε ο Μάρκος υποτιμητικά και κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Λοιπόν, είναι μια ευκαιρία. Ο Ζαν μού τα είπε όλα».

«Αυτός σου ζήτησε...»

«Όχι δα! Είναι πολύ υπερήφανος».

«Είπα κι εγώ! Γιατί τον ξέρω σαν να ήταν παιδί μου», είπε ο Μάρκος και είδε το πρόσωπο του Ζερμέν να αλλάζει. «Θέλω να πω... τον ξέρω καλά».

«Γι' αυτό σου λέω, Μάρκο. Μόνο εσύ μπορείς να τον βοηθήσεις... αν του έχεις εμπιστοσύνη...»

«Άντε πάλι... Μα ξέρεις καλά ότι δεν είναι ζήτημα εμπιστοσύνης. Είναι ζήτημα νόμου, φίλε μου. Νόμου! Κατάλαβέ το!»

«Κοίτα... νομίζω ότι κάτι μπορεί να γίνει γι' αυτό», είπε ο Ζερμέν.

«Τι εννοείς;»

«Όπως ξέρεις, κάθε νόμος έχει ένα... παραθυράκι, έτσι λένε οι Ρωμιοί».

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Μάρκος με ένα παράξενο χαμόγελο.

«Μια ασάφεια, βρε αδερφέ, που μπορεί κανείς, μέσω αυτής,

αν όχι να καταστρατηγήσει το νόμο, τουλάχιστον να... τον παρακάμψει».

«Τι θες να πεις;»

«Να τον ερμηνεύσει αλλιώς... με ωφέλιμο τρόπο», είπε ο Ζερμέν και του έκλεισε πονηρά και με νόημα το μάτι.

«Για εξηγήσου καλύτερα».

«Ο νόμος, έτσι μου είπε ένας φίλος δικηγόρος που το συζητήσα μαζί του πριν από μέρες...»

«Δηλαδή έχεις μιλήσει για την υπόθεση και σε άλλον;»

«Νομίζεις ότι θα σε ενοχλούσα διαφορετικά, αν δεν ήξερα ότι έχω έστω και μια μικρή πιθανότητα να... κάνω τη δουλειά μου;»

«Λοιπόν, τι σου είπε αυτός ο δικηγόρος;» ρώτησε ο Μάρκος κάνοντας μια γκριμάτσα που δήλωνε ότι δεν του πολυάρεσαν αυτοί οι τύποι.

«Μου είπε ότι σύμφωνα με το νόμο ο υποψήφιος πρέπει να είναι Βενετός...»

«...και να βεβαιώσει τα προσόντα του ο επιθεωρητής που τον προτείνει για αντικαταστάτη του. Αυτά τα ξέρω. Παρακάτω...» είπε ο Κονταρίνι και ήπιε μια γουλιά κρασί.

«Αν όμως ο επιθεωρητής δε βρει κάποιον κατάλληλο από την περιφέρειά του γι' αυτή τη θέση...»

«Έχει το δικαίωμα να προτείνει κάποιον άλλο. Ναι, το ξέρω κι αυτό, Ζερμέν. Ισχύει. Αλλά πού θες να καταλήξεις;»

«Εδώ είναι το... παραθυράκι. Ο νόμος, φίλε μου, δεν αναφέρει κατηγορηματικά “κάποιον άλλο Βενετό πολίτη”, αλλά απλώς “κάποιον άλλο”».

«Α μπα... δε νομίζω».

«Σου λέω λοιπόν ότι ο δικηγόρος διάβασε το νόμο μπροστά μου», είπε ο Ζερμέν επιτακτικά. «Είχε αντίγραφο. Επιπλέον μου είπε και για έναν παλιότερο νόμο που αναφέρεται σε διορισμούς κατ' εξαίρεση ακόμα και μη Βενετών πολιτών, όταν υπάρχει ανάγκη».

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Μάρκος με ενδιαφέρον.

«Όταν τελειώσε ο πόλεμος της Κιότζας, ο αριθμός των Βενετών ευγενών είχε μειωθεί πολύ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, το θυμάμαι. Είχαν σκοτωθεί πολλοί από αυτούς κι είχε γίνει μεγάλη αναταραχή στην πόλη. Τελικά “άνοιξαν” κάποιες θέσεις ευγενών στο Μεγάλο Συμβούλιο και εγγράφηκαν στους ευγενείς μερικές οικογένειες τσιταντίνων.* Αλλά είχαν και χρήματα κι έτσι κατάφεραν και πήραν τους τίτλους από το κράτος. Αυτό έγινε πριν από χρόνια. Όμως τώρα, στην περίπτωση του Ζαν... συγγνώμη, αλλά δε βλέπω κάποια πρακτική εφαρμογή».

«Αν θυμάσαι –τουλάχιστον έτσι μου είπε ο δικηγόρος–, τότε ήταν που το Μεγάλο Συμβούλιο δέχτηκε στους κόλπους του ακόμα και οικογένειες... ξένων, μη Βενετών, επειδή...»

«...υπήρχε ανάγκη για το κράτος και επειδή αυτοί είχαν χρήματα και τίτλους από το εξωτερικό».

«Ακριβώς!» είπε ο Ζερμέν χαμογελώντας. «Αυτό ήθελα να πω. Λοιπόν, νομίζω ότι μπορείς να εκμεταλλευτείς κι εσύ αυτή την περίπτωση».

* Η Βενετία εκείνη την εποχή είχε περίπου εκατόν είκοσι χιλιάδες κατοίκους. Υπήρχαν τρεις κύριες κατηγορίες Βενετών πολιτών: στην πρώτη ανήκαν οι ευγενείς, περίπου πέντε χιλιάδες άτομα. Αυτοί είχαν τα περισσότερα δικαιώματα και προνόμια, όπως του εκλέγειν και εκλέγεσθαι στα συμβούλια του κράτους, τα ανώτερα αξιώματα και το δικαίωμα να ασκούν το υπερπόντιο εμπόριο. Στη δεύτερη κατηγορία ανήκαν οι τσιταντίνοι ή αστοί. Αριθμούσαν περίπου είκοσι χιλιάδες άτομα και ήταν σε διένεξη με τους ευγενείς, γιατί δεν είχαν τα πολιτικά δικαιώματα εκείνων. Διέθεταν όμως εξίσου μεγάλο πλούτο, που προερχόταν κυρίως από το εμπόριο, και διορίζονταν σε διάφορες δημόσιες θέσεις. Στην τρίτη κοινωνική τάξη, το πόπολο, δηλαδή ο λαός, ανήκαν όλοι οι άλλοι πολίτες. Αυτοί δεν είχαν κανένα σχεδόν προνόμιο. Ήταν όμως ελεύθεροι, συνήθως μεροκαματιάρηδες ή και επαγγελματίες και με κατώτερη ή καμία μόρφωση, ενώ διορίζονταν και στις κατώτερες κρατικές θέσεις. Βρισκόταν σε αντιπαλότητα με τις άλλες δύο τάξεις, αλλά η σύγκρουσή τους ήταν μάλλον ήπια, γι' αυτό και στη χιλιόχρονη ιστορία της Βενετίας δεν καταγράφεται καμιά επανάσταση του λαού.

«Α μπα, ζητάς πράγματα πολύ... δύσκολα», είπε ο Μάρκος.

Ο Ζερμέν όμως διέκρινε στο βλέμμα του ότι είχε αρχίσει να κάμπτεται. Πήγε να βάλει κρασί στο ποτήρι του Μάρκου, αλλά εκείνος του έκανε νόημα ότι δεν ήθελε. Έμειναν για λίγο σιωπηλοί. Ο Μάρκος κοίταζε έξω από το παράθυρο κι ο Ζερμέν έριχνε ματιές γύρω του. Κάποια στιγμή πρόσεξε ότι τον κοίταζε ο ταβερνιάρης κι ο Ζερμέν του έκανε νόημα ότι θα πλήρωνε εκείνος. Ο καταστηματάρχης χαμογέλασε, γιατί, από τα ρούχα του και μόνο, κατάλαβε ότι ήταν εύπορος και άνθρωπος με τιμή.

Ο Μάρκος γύρισε ξαφνικά και είπε:

«Μα δεν καταλαβαίνεις ότι ακόμα και στο άκουσμα του ονόματος του Ζαν, που είναι ολοφάνερα γαλλικό, θα τον αποκλείσουν από τη διαδικασία;»

«Γι' αυτό θέλω να επικαλεστείς το νόμο».

«Να επικαλεστώ το νόμο; Μα...»

«Να... εδώ έχω τον τίτλο του νόμου, τον αριθμό του και το έτος σύνταξής του», είπε ο Ζερμέν και του έδωσε μια κόλλα χαρτί.

«Μάλιστα, μάλιστα...» είπε ο Μάρκος ρίχνοντας μια ματιά. Μετά δίπλωσε το χαρτί και το έβαλε σε μια τσέπη του. Ήπιε μια τελευταία γουλιά κρασί που είχε μείνει στο ποτήρι του κι έκανε να σηκωθεί.

«Στάσου, στάσου...» του είπε ο Ζερμέν και τον σταμάτησε. Έβγαλε από την τσέπη του ένα πουγκί και του το έβαλε στο χέρι κάτω από το τραπέζι, λέγοντας: «Είναι από τη γυναίκα μου, την Αγγελική. Πενήντα χρυσά δουκάτα».

«Από την Αγγελική; Μα τι...»

«Μην απορείς. Αν εσύ πιστεύεις στον Ζαν μία φορά...»

«Ναι... αυτό σου το είπα και πιο πριν. Είναι ο καλύτερος νέος αστυνόμος που είχα ποτέ δίπλα μου».

«...αυτή που είναι μάνα του πιστεύει στον Ζαν εκατό φορές. Αυτές λοιπόν είναι οι δικές της οικονομίες».

«Έτσι, ε;» είπε ο Μάρκος κι έπαιξε το πουγκί στην παλάμη του. Χαμογέλασε όταν άκουσε τον ελαφρύ μεταλλικό ήχο που έκαναν τα νομίσματα.

«Μου είπε να σου τα δώσω. Ίσως σου χρειαστούν. Ξέρει ότι όλοι και όλα στη Βενετία πωλούνται».

«Αυτό είναι γνωστό», είπε ο επιθεωρητής και παράχωσε το πουγκί στη ζώνη του.

«Μου μήνυσε να σου πω να τα χρησιμοποιήσεις όπως εσύ πιστεύεις καλύτερα... καταλαβαίνεις τι θέλω να πω...»

«Καλά... θα δω τι μπορεί να γίνει. Αλλά δεν υπόσχομαι τίποτα προκαταβολικά...»

«Επίσης η Αγγελική μου είπε ότι αύριο θα σου στείλει από το σπίτι με τον υπηρέτη μας και μια πίτα. Πότε είπες ότι είναι οι κρίσεις;»

«Σε τρεις μέρες...»

«Ε λοιπόν, θα σου κάνει καλό. Είναι δυναμωτική, με τυρί. Το έφερε ένας γνωστός της από την Κύπρο πριν από μια εβδομάδα. Είναι φρέσκο πράμα».

«Αν είναι έτσι...» είπε ο Μάρκος και στηριζόμενος στο τραπέζι ανασηκώθηκε.

Ο Ζερμέν έριξε μερικά νομίσματα πάνω στο τραπέζι κι έκανε νόημα στον ταβερνιάρη. Εκείνος έστειλε αμέσως ένα παιδί να μαζέψει τα χρήματα κι έκανε μια κίνηση χαιρέτισμού προς τους δύο που ήδη περνούσαν το κατώφλι.

Περπάτησαν συζητώντας διάφορα για την υπόθεση. Λίγο αργότερα έφτασαν στο κάμπο* ντέι Φράρι.

«Εδώ χωρίζουμε», είπε ο Μάρκος.

«Μα νομίζω ότι κάθεται κι εσύ στο Καναρέτζιο, έτσι δεν είναι;»

«Ε... ναι. Αλλά... έχω κάποια συνάντηση», είπε ο Μάρκος και χαμογέλασε πονηρά.

«Όπως αγαπάς», είπε ο Ζερμέν, που επίσης χαμογέλασε σαν να κατάλαβε.

Ο Μάρκος χαιρέτησε κι έφυγε. Προχώρησε λίγο, αλλά ξαφ-

* Μεγάλη πλατεία.

νικά σταμάτησε. Γύρισε και κοίταξε τον Ζερμέν που απομακρυνόταν. Αμέσως μετά έτρεξε ξοπίσω του. Εκείνος τον άκουσε που πλησίαζε σχεδόν ασθμαίνοντας και κοντοστάθηκε.

«Είπες... είπες ότι θα μου στείλεις αύριο την πίτα;» τον ρώτησε λαχανιασμένος ο Μάρκος, όταν έφτασε κοντά του.

«Ναι, γιατί; Δε σου άρεσε η ιδέα;»

«Άλλο θέλω να πω... Καλύτερα... μην τη στείλεις».

«Να μην τη στείλω; Γιατί;»

«Τώρα θυμήθηκα ότι έχω διώξει την υπηρετριά μου αυτές τις μέρες».

«Την έδιωξες;»

«Ναι. Για λίγες μέρες μόνο. Πήγε στην αδελφή της. Έτσι λοιπόν ο υπηρετής σου δε θα βρει κανέναν στο σπίτι».

«Τότε;»

«Άσε, κάτι σκέφτηκα... Θα περάσω εγώ να την πάρω».

«Πότε να σε περιμένουμε;»

«Σε τρεις μέρες... απογευματάκι προς το βράδυ. Μέχρι τότε ελπίζω και το Συμβούλιο των Δέκα* να έχει πάρει τις αποφάσεις του».

«Εντάξει. Ελπίζω να έχεις καλά νέα», είπε ο Ζερμέν χαμογελώντας.

«Κοίτα... όπως σου είπα, δε σου υπόσχομαι τίποτα. Καταλαβαίνεις... δεν είναι στο χέρι μου».

Ο Ζερμέν κι ο Μάρκος χαιρετήθηκαν άλλη μια φορά και χώρισαν.

* Ήταν το πιο ισχυρό συμβούλιο της Βενετίας. Αποτελούνταν από δέκα ευγενείς και εκλεγόταν με ετήσια θητεία από το Μεγάλο Συμβούλιο των ευγενών, όπως και άλλα συμβούλια. Οι Δέκα είχαν υπεραρμοδιότητες, όπως η οργάνωση των μυστικών υπηρεσιών, ο διορισμός των αστυνομικών οργάνων και η διαχείριση της μυστικής εξωτερικής πολιτικής του κράτους. Επιπλέον είχαν δικαστικές αρμοδιότητες και μπορούσαν να συλλαμβάνουν οποιονδήποτε πολίτη, ακόμα και ευγενή, αν τον θεωρούσαν ύποπτο για την ασφάλεια του κράτους.

Ο Μάρκος κατευθύνθηκε πίσω από την εκκλησία των Φράρι κι έπειτα από λίγα λεπτά στεκόταν στη βόρεια όχθη του καναλιού, όχι μακριά από το Φόντακο* των Τούρκων. Μια γόνδολα τον πέρασε στην απέναντι πλευρά του καναλιού.

Εκεί συνέχισε το δρόμο του ανάμεσα σε γνώριμα στενά. Ήταν στην περιοχή του Καναρέτζιο που απλωνόταν από τη μεγάλη εκκλησία του Σαν Τζιοβάνι ε Πάολο φτάνοντας μέχρι τη θάλασσα. Από το σημείο εκείνο ξεκίναγαν οι βάρκες που πέραγαν τον κόσμο πιο δυτικά στην ενδοχώρα, στην περιοχή του Μέστρε.

Ο επιθεωρητής ασυναίσθητα έσφιξε τη λαβή του μαχαιριού του, ενώ συνέχεια έριχνε βλέμματα γύρω του. *Πρέπει να τελειώνω σύντομα και μ' αυτή τη συνάντηση. Είναι μια υποχρέωση που πρέπει να ξεπληρώσω, σκέφτηκε και χάιδεψε το πουγκί που είχε πάρει από τον Ζερμέν. Ύστερα εξαφανίστηκε πίσω από ένα σκοτεινό δρομάκι.*

* Μεγάλη αποθήκη όπου οι έμποροι της Ανατολής τοποθετούσαν για ασφάλεια τα εμπορεύματά τους.

Βενετία, 1424. Οι ανώτατες αρχές ασφαλείας της πόλης αναθέτουν στον νεαρό αστυνομικό Ζαν λε Κερ να διαλευκάνει μέσα σε δέκα μέρες το φόνο μιας πόρνης που δουλεύει σε έναν οίκο ανοχής. Είναι μια δοκιμασία από την οποία πρέπει να περάσει και βέβαια να ανακαλύψει το δολοφόνο, ώστε άξια να πάρει τη θέση του επιθεωρητή. Κι ενώ ο νεαρός αστυνομικός διεξάγει με πάθος εντατικές έρευνες, ο δολοφόνος θα αρχίσει να του στέλνει επιστολές και να του προαναγγέλλει τους επόμενους φόνους του.

Στη ζωή του Ζαν θα μπει μια αινιγματική Βενετσιάνα, η Μαρκέλα Γκριτί, κι εκείνος θα υποκύψει στη γοητεία της. Καθώς οι δυο νέοι θα βιώσουν έναν έρωτα παράφορο που θα τους συνεπάρει, ο νεαρός αστυνομικός θα έρθει αντιμέτωπος με τον επικίνδυνο δολοφόνο, ένα πρόσωπο υπεράνω πάσης υποψίας.

Μια συγκλονιστική ιστορία έρωτα και μυστηρίου που διαδραματίζεται στα σκιερά κανάλια της Βενετίας του δέκατου πέμπτου αιώνα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-453-596-5

9 789604 535965

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ.: 07548

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ